

THẨM NẠN HIỆP ĐỊNH BÁ LÊ

SAGIANG

I.- NHỮNG TRÁC HẠI CỦA HIỆP ĐỊNH BÁ LÊ ĐỐI VỚI VIỆT NAM

Các điều khoản tai hại cho VNCH của Hiệp Định vừa lòng Cộng sản Bắc Việt, thanh thoả MTGPMN. Hải lũng Mỹ, còn nhân dân Miền Nam hứng chịu bao tang tóc, khi ký xong được liệng vào xọt rác bởi Bắc Việt, cứ tràn ngập tấn công tới tấp, từ cuối năm 1973 cho tới 1975 ngày 30-4 dứt điểm cuộc chiến, bất kể Hiệp định (mảnh giấy lộn) mà 12 thành viên long trọng ký kết với hội chứng của Tổng thư ký Liên Hiệp quốc. Việt cộng đã thắng lợi trên bàn Hội nghị, nhưng chỉ là mượn gió bẻ măng lừa bịp cả quốc tế, 12 thành viên và Tổng thư ký Liên hiệp Quốc, mà không ai luận tội Việt cộng, lại còn hòa theo vinh danh Việt cộng chiến thắng 2 đầu xỏ đế quốc Pháp và Mỹ, thế mới là nghịch lý “Kẻ vi phạm tội lỗi được ca ngợi, người tuân hành nghiêm chỉnh bị bỏ rơi: tù đầy, tỵ nạn khắp 5 châu bốn biển, chết vì bảo tố, đói khát, hải tặc ở Biển Đông, chết vì mìn bẫy, biên phòng, rắn độc ác thú, ăn nhầm rau quả độc trên núi rừng Miền Lào. Số người chết này không thể kiểm chứng vì mất xác, vì thân nhân nội địa đón đầu nhận chịu không dám phát cáo do chánh quyền tàn độc buộc tội liên can vượt biên, phản quốc đáng tử hình. Thế mà có ai dám thưa gởi với Toà án quốc tế, hay Liên hiệp quốc chính tu.

Quân đội Bắc Việt tự gán cho mình quân đội GPMN mang cờ GPMN tới 800.000 quân trên 5 quân đoàn với vũ khí tăng cường của Trung cộng, mà theo Hiệp định là vi phạm “Không được tăng viện vũ khí, chỉ 1 đối 1”, trong lúc VNCH co cụm lại đánh giặc kiểu nhà nghèo, kể như hạ phong chiến trận.

Chưa tính tới việc thực thi tinh thần dân tộc tự quyết theo Hiệp định giữa VNCH và GPMN phải hiệp thương, mới tới bầu cử có Giám sát quốc tế, nhưng Việt cộng không tôn trọng gì hết, cứ hành quân tiếp diễn từ 4 vùng chiến thuật, lại còn tăng viện thêm 4 quân đoàn vượt vùng phi quân sự và đường mòn Trường sơn (Hồ chí Minh), tiến chiếm tỉnh Phước Long trình diện Chánh phủ Cách mạng Lâm thời Cộng Hoà Miền Nam Việt Nam. Mưu kế gạt tướng Phú Vũng II là đánh Pleiku, nhưng lại đánh chiếm để dâng Ban mê Thuộc, bắt buộc Tổng thống Thiệu ra lệnh di tản chiến thuật triệt thoái Tây Nguyên, nung hết 20.000 nhân mạng chết thảm, mở cửa cho Việt cộng tiến đánh Sài Gòn, nên Tướng Ngô quang Trưởng đang kịch chiến tại vùng I cũng bị lệnh triệt thoái nung thêm 30.000 nhân mạng và cả mấy trăm ngàn dân tỵ nạn bị lừa trở lại thống khổ. Chúng tiến quân như vào chỗ không người, nhưng chúng không ngờ Tướng Đảo chống chúng tại Xuân Lộc, đẩy lui mấy đợt tấn công biển người với lực lượng một chống năm, tướng hùng Lê Minh Đảo.

Thảm nạn còn kéo dài thêm khi Quân đoàn III bị tan rã, Sài Gòn lên cơn hấp hối chết chóc thảm thương bởi hoả tiễn và đại bác nã từ tung nhà cửa phố xá tan tành, dân chúng chạy loạn xị, lên Phi cảng Tân sơn Nhứt tràn ngập trông mong lên máy bay thoát nạn, lớp nào động trước toà Đại sứ Mỹ, hầu được trực thăng bốc ra chiến hạm ngoài biển Đông, lớp lên tàu thuyền đánh cá ra biển Đông tìm chiến hạm Mỹ cứu vớt, còn đề đốc Chung tất Cang lại đặc biệt mở cuộc triệt thoái an toàn bằng tất cả chiến hạm tập trung chờ gia đình hải quân và dân chúng trên 400.000 thoát nạn.

Nếu có tinh thần ái quốc chân chính nhận định rõ rệt Việt cộng chỉ lo phục vụ cộng sản quốc tế, chứ không có tinh thần quốc gia dân tộc, giết hại bừa bãi nhân dân Việt, bắt buộc dân làm tội mọi cho chúng tận hưởng giàu sang quyền quý, từ hàng tỷ Mỹ kim như hiện nay, mà còn manh tâm bán rẻ đất nước cho Tàu để vinh thân phì gia, no thê ấm tử, đạp chà dân chúng mất hết dân tộc tính, khiến toàn dân uất hận sẽ có ngày quật khởi lật đổ bạo quyền, nên chúng luôn cảnh giác đối với tất cả mọi nhen nhúm tập hợp chung, đàn áp thẳng tay, tù đầy, thủ tiêu, không còn coi luật pháp là gì cả. Chính chúng còn tự cho chúng thực hành luật riêng của chúng, thời Toà án chỉ là thừa hành cấp lãnh đạo, mọi bản án, mọi chỉ thị đều râm rắp tuân chỉ.

Hiệp định có phần trù liệu Hiệp thương giữa VNCH và GPMN hầu đi đến Tuyến cử có giám sát quốc tế, nhưng Việt cộng cứ tiến hành quân sự mạnh mẽ, mặc dầu có lệnh ngưng bắn sau 90 ngày để tạo hoà bình cho dân chúng với tinh thần dân tộc tự quyết, chúng không cần dân tộc tự quyết, chỉ có Đảng là tối hậu, nên mọi đề nghị của VNCH với Uỷ Ban Tối cao Kiểm soát đều không cứu xét. Chúng cứ nghĩ cường lực tung hoành bắt mọi kiếp nhược tuân hành, không cần đạo lý gì hết, vì GPMN là cơ quan ngoại vi, công cụ của chúng, cần gì bầu cử, chỉ cần cưỡng chiếm Miền Nam là thượng sách. Tội nghiệp cho chiến sĩ GPMN thành công rồi chỉ lấp liếm không đầy một năm, bị tước đoạt hết quyền, chánh phủ Cộng hoà Miền Nam Việt Nam, chết không kịp ngáp, chỉ đến Thượng tướng Trần văn Trà cố gắng duy trì Câu lạc bộ tập trung chiến sĩ GPMN hồi tưởng bao công lao hạn mã, vào sinh ra tử, chiến đấu gian khổ từ bưng biền đến thành thị, chết chóc hàng trăm, hàng ngàn hi sinh, bây giờ chỉ còn không đầy 20.000, trong lúc ngày xưa cả mấy công trường 5 – 7 – 9 vang lừng, thời oanh liệt nay còn đâu! Thế mà Việt cộng cũng không tha triệt hạ Câu lạc bộ, lưu đầy, thủ tiêu mất dạng và cấm không cho ai nhắc đến Mặt Trận GPMN.

“Hết xôi rồi việc” là danh tiếng của Việt cộng, cũng như Nguyễn cao Kỳ chịu nhục bưng bô Việt cộng, đến khi không cần nữa dẹp tiệm gấp, chí đến chết cũng không cho chôn cất trên đất Việt Nam, phải mang qua Mã Lai chôn, thật là bỉ ổi cho cái trò “Vắt chanh bỏ vỏ”. Đây là cái gương đốn mặt cho những ai đón gió trở cờ, vuốt đuôi Việt cộng, theo đóm ăn tàn.

II.- TƯ THẾ GỠ NẠN THẨM THƯƠNG CHO DÂN CHÚNG VIỆT NAM

Thảm nạn của dân chúng Việt đã kéo dài hàng thế kỷ, hết chiến tranh tới độc tài đảng trị, cướp đoạt tài dân chúng, kéo tới cả triệu nạn nhân khiêu kiện, dâng đất dâng biển cho Tàu, khiến dân chúng biểu tình chống đối bị đàn áp thẳng tay, đánh đập, giam cầm tù dày cả ngàn nạn nhân, tôn giáo chính thống bị trừ giập, bỏ tù với bản án vu vơ những tin đồn ngoan đạo, các nạn nhân về nước khuếch trương theo chương trình Việt kiều yêu nước, bị trấn lột trắng tay: Nguyễn trọng Bình, Trần Trường, Trang Khánh Vân, Nguyễn Tuấn và còn nhiều nạn nhân tủi nhục không dám hé răng, sợ trả thù. Thảm nạn này gây đau đớn cho hơn dân Việt Nam, cần tìm biện pháp, đã có nhiều sáng kiến nêu lên tư thế gỡ nạn thảm thương này, theo thiển kiến 2 giải pháp:

1.- THỈNH CẦU LIÊN HIỆP QUỐC TÁI NHÓM CỨU XÉT VI PHẠM HIỆP ĐỊNH

Giải pháp này cần phải có thỉnh nguyện thư của từ một triệu công dân Việt hải ngoại và quốc nội (nếu có thể) gửi tập trung về chánh phủ VNCH Lưu vong đã được Mỹ chấp nhận tư cách pháp nhân hợp pháp, gửi lên chánh quyền Mỹ và Liên Hiệp Quốc cứu xét và triệu tập tái nhóm những thành viên (12 vị) cứu xét những ai vi phạm (Có phân chứng do Chánh phủ VNCH Lưu vong) phán đoán theo đúng tinh thần Hiệp Định Bá Lê 1973, hầu trao trả lại Miền Nam Việt Nam của chánh quyền VNCH, cho toàn dân Miền Nam hưởng quyền Dân tộc tự quyết, tái lập Chánh quyền lâm thời, có thể là Chánh phủ VNCH Lưu vong tạm đảm trách. Giải pháp ôn hoà này không đổ máu và sẽ được Thế giới nhìn nhận, sẽ mở cuộc bầu cử có Giám sát Quốc tế do toàn dân Miền Nam trọn quyền định đoạt chánh quyền theo đúng tinh thần dân tộc tự quyết, giữa VNCH và GPMN.

2.- TRANH ĐẤU ĐỔ MÁU VỚI NGOẠI XÂM (MIỀN VÀ TÀU) VÀO NĂM 2014.

Theo đà “Tầm thực” Tàu lập nhiều thị trấn Tàu, làng Tàu lấn đất đưa dân Tàu sang ăn ở khuếch trương với chương trình Hán hoá tuần tự khắp nơi trong nước Việt, giống như ở Tân Cương lúc đầu chỉ 4 % dân Hán, bây giờ lên tới 54 % dân Hán, giống như thời xưa Hán hoá 17 thị tộc Việt ở Hoa Nam, coi như dân Tân Cương trở nên dân tộc thiểu số trên đất đai của họ, một ngày gần đây. Chiến lược này Tàu đã áp dụng trên đất Việt đã tới tỉnh Biên Hoà với làng Đông Phố, sẽ tiến dần lên đại thị trấn Đông Phố theo kế hoạch lấn đất, đưa dân Tàu sang bành trướng và ngự trị luôn, vì chúng đổ tiền ra mua do chánh quyền bán cho họ, những đất đai quy hoạch giệt cướp đất đai dân chúng địa phương gây thảm nạn cho dân chúng, mất đất, mất nhà, tiền vào túi bọn tham quan ô lại. Đây là một điển hình cho cả mấy trăm làng Tàu và Thị trấn Tàu rải rác từ Bắc chí Nam. Cuối cùng đến 2014, khi kế sách chín mùi, Tàu sẽ bật đèn xanh cho Miền tiến đánh Miền Nam xâm chiếm sáp nhập vào đất Miền, vừa lòng hả dạ cho toàn dân Miền tái thu lại phần đất của Miền bị Chúa Nguyễn chiếm đoạt từ 5 thế kỷ. Riêng Tàu đã đến giai đoạn tiến chiếm Miền Bắc và Miền Trung quá dễ dàng do bọn thái thú hiến dâng, tức nhiên có chống đối của thành phần phản tinh yêu nước, trí thức, quân đội, đảng viên, công an rút vô bụng chiến đấu, đổ máu cả Việt và Tàu thảm khổ. Toàn thể Việt Nam chịu thảm nạn Miền, Tàu chết chóc từ 5 triệu đến 7 triệu từ Bắc chí Nam, Miền Trung và Bắc bị Tàu oanh tạc vô thời hạn hầu tiêu diệt những nhóm chống đối lẻ tẻ, Miền Nam Miền tha hồ “Cấp Duồng” vô tội vạ trả thù dân tộc, khiến cho các nhóm yêu nước, nhứt là Cao Đài và Phật giáo Hoà Hảo rút vô bụng với lực lượng yếu ớt thiếu thốn vũ khí và lương thực, vừa lo bảo vệ dân vừa chiến đấu gian khổ, trông mong hải ngoại về tiếp trợ, mất mấy tháng dài thiệt hại quá nặng, Trong lúc Quân lực VNCH (Vietnamese Legion) chuẩn bị chờ Đồng Minh Đông Tiến giải thoát chiến nạn Việt Nam, mới được tháp tùng về nước Bình định lãnh thổ. Lúc bấy giờ, biết bao ngậm ngùi đau đớn cho cảnh quốc phá gia vong, nhà cửa thành phố tan hoang, tang tóc tràn lan khắp mọi ngõ đường đất nước. Than ôi! Vận nước đảo điên do bọn Việt cộng tham tàn độc ác gây ra, mà không bảo vệ được dân trong chiến nạn, đáng phỉ nhổ trong lịch sử Việt Nam. Đồng Minh tái chiếm Miền Nam Việt Nam giao trọng trách bình định lãnh thổ, tái lập chánh quyền, tái thiết đất nước cùng xoa dịu nỗi thống khổ của toàn dân qua chiến nạn, cũng như tái xây dựng cuộc sống mới cho toàn dân, lo an sinh xã hội cho dân, lo công ăn việc làm cho dân với quân luật cứng rắn: tham nhũng và hối mại quyền thế tử hình, du đảng trộm cướp trừng trị thẳng tay, khoan hồng thật sự đối với thành phần chánh quyền Việt cộng biết phản tỉnh, hợp tác chân thành, những tội phạm bị dân chúng tố cáo xét xử công minh với tinh thần đại xá, giảm chế với thành phần nào biết ăn năn tội lỗi và khai báo.

Vừa lo tái thiết đất nước với những Việt kiều hải ngoại đem tài năng và tài sản về hợp tác với nhân dân, xây dựng lại cơ đồ đã bị ngoại xâm tàn phá, chánh quyền hoan nghinh tinh thần ái quốc chân chính về hợp tác với

cả tinh thần và vật chất, vừa phải lo gấp rút thành lập một quân lực hùng hậu trang bị vũ khí đầy đủ, có tham gia của quân nhân Việt cộng phần tinh hầu chuẩn bị chủ lực trận Đại chiến thứ Ba, nhờ tiếp trợ của quân lực Đồng Minh cả hải, lục, không quân.

III.-GIẢI NẠN CHO ĐẤT NƯỚC LÀ BỔN PHẬN TOÀN DÂN

Chúng ta mang trách nhiệm hằng tồn “Công dân Việt Nam”, mặc dầu ở Hải ngoại phải mang quốc tịch bản địa, song đối với quê hương Tổ quốc tâm hồn dân Việt vẫn còn mang nặng trong tư tưởng, phải đồng tâm giải nạn cho đất nước, chúng ta cố gắng dùng giải pháp ôn hoà với ý chí cương quyết ký tên Thỉnh nguyện thư tập trung về Chánh phủ VNCH Lưu vong đầy đủ tư cách pháp nhân, do Chánh quyền Liên Bang Mỹ chấp nhận, cấp giấy phép chánh thức, đồng thời còn cho phép thành lập Quân Lực VNCH (Vietnamese Legion) với một số đông đảo đang hiện diện dưới cờ, có thể quân nhân đầy đủ hợp pháp. Nếu số thỉnh nguyện thư đầy đủ từ trăm ngàn đến cả triệu, Chánh phủ VNCH Lưu vong sẽ đệ trình chánh quyền Mỹ và Liên hiệp Quốc tái nhóm Hội nghị với các thành viên cũ đã ký tên trong Hiệp Định Bá Lê năm 1973, cứu xét những ai vi phạm và luận tội, buộc phải trao trả Miền Nam cho VNCH. Được vậy thời Miền không còn cơ xăm lăm Miền Nam và Trung quốc và Việt cộng phải rút hết về Miền Bắc. Giải pháp này ôn hoà không đổ máu, và nhân dân Việt thoát qua thảm nạn chiến tranh giải phóng đất nước VNCH. Cầu mong toàn thể Việt kiều hải ngoại hưởng ứng giải pháp này, chính nó là ân sủng như trần đời cho nhân dân Việt đang mong đợi các bàn tay thân ái đượm tình quê hương đất nước của chúng ta nơi hải ngoại.

Sacramento, ngày 24 tháng 6 năm 2013

SAGIANG